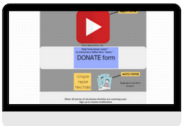


БОГДАН КАРВАТКО

Брати за основу дизайн с главного сайта:
borderlands.com.ua

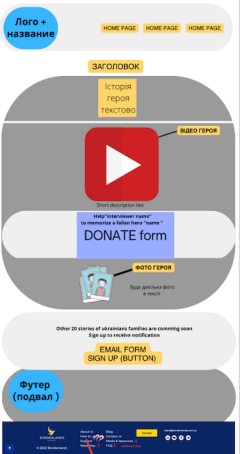
Variant 1



Adaptive
60% - desktop
40% - mobile



Variant 2



У загрозливий війні російської федерації проти України чимало військовослужбовців відчайдушно похертували своїм життям, хоробро виборонили свободу рідної країни та її народу. Російська агресія не оминула і родину військовослужбовця Катерини, забравши найцінніше – життя її чоловіка, батька її двох дітей – українського воїна Богдана Карватко.

Катерина познайомилася з майбутнім чоловіком, який на той момент був ще курсантом, в тематичній онлайн-спільноті. Жінка з посмішкою згадує, що на перше побачення Богдан зацікавився на 40 хвилин, і каже: «Мокливо, це було щастя, якого я чекала».

Дружина загиблого воїна розповідає, що її чоловік з дитинства мріяв стати офіцером. І цьому на абилях посприяв його рідний дідусь-військовий, який став прикладом для Богдана. Чоловік зміг відшукати в житті свою мрію, а всі, хто були знайомі з Богданом, знали його як справжнього офіцера, який завжди дотримується свого слова. Військовослужбовець широко мріяв зробити внесок у модернізацію і розвиток української армії, використавши наслідки радянських принципів, бажав нових перспектив і для себе, і для майбутнього оборонної структури.

Військовослужбовець прагнув поїхати у зону АТО захищати рідну землю ще у 2014 році, але на фронті Богдан опинився лише у 2022 з початком повномасштабного вторгнення російської федерації в Україну. Спочатку він захищав Київщину, згодом відправлено на Схід у склад батальйонної тактичної групи. Богдан не на секунду не полишав думку, що має боронити країну. Аж до розуміння: «Якщо щось не зробимо зараз ми, то через 20, 10 років будуть це робити наші діти».

Катерина згадує останню розмову з чоловіком, у якій Богдан сказав лише одне: «Тут просто пекло». І у цьому пеклі, виборонивши свободу рідної країни і мирне майбутнє всієї української діти, Богдан та ще декілька його побратимів не відступились від своїх позицій, аби не дати ворожим військам здійснити прорив, та героїчно загинули, виконуючи свій обов'язок.

Зі смертю чоловіка для Катерини та її сім'ї настали надскладні часи. Перший час жінка та її діти не знали, де їх діти, де вони жили, аде їм довелося переміщатися з місця на місце. Життя сім'ї було не стабільним, а Катерині було дуже важко опанувати горе і збиратися з силами. Але потрібну волю втрату коханого, жінка розуміла, що життя не має перерви, і вона не може поставити на паузу а ні роботу, а ні, найголовніше, виконання своїх дітей. «Мені потрібно думати за них майбутнє, за нашу маленьку сім'ю, яка залишилася, за безпеку своїх дітей», – каже жінка. При тому Катерина чудово розуміла, що має дбати і про себе, аде для лагоду сім'ї необхідний важливий і її власний ментальний стан. Згодом Катерині та її дітям вдалося більш менш справитися з труднощами і налагодити стабільне життя, але втрата рідної людини для родини залишалася неприємною. Жінка дитинку «втрапила рідну людину, ти розумієш, наскільки ти був щасливий до того, і що, в принципі, тобто все нині в світі не потрібно. Найголовніше – це щастя твоєї сім'ї і близькі люди поруч».

Катерина розповідає, що у її загиблого чоловіка є нагороди та медалі, є титул Героя України та Орден Золотої зрки від президента. Жінка має на меті зібрати всі відзнаки Богдана, аби його діти, його майбутні онуки знали їх багато, іх дідусь справжній герой своєї країни, герой, який виборював їх мирне майбутнє у війсьній Україні.

При житті Богдан мріяв, щоб його діти отримали освіту та розвивалися. Це бажання підтримувала тоді і розділяє зараз Катерина. Вірити що мрія можемо ми з вами, зробивши похерту родині Катерини на честь Богдана Карватко – справжнього офіцера і Героя України.